

MAROSVÁSÁRHELYI KIR. ÜGYÉSZSÉG

ÉRK. 1911. MÁRCIUS HÓ 30.

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP

Felelős szerkesztő:
TÓTHFALUSI JÓZSEF
lelkész

Társszerkesztők:
Dr. Horváth Zoltán ügyvéd, az
Orsz. K. Sz. ügyvez. titkára.
Paál Gusztáv, ref. kollegiumi
tanár Maros-Vásárhely ::

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
M.-Vásárhely, Szentgyörgy-u.
9. szám, ref. lelkészi hivatal

Megjelenik minden vasárnap

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre 5 K. — f.
Fél évre 2 K. 50 f.
Negyed évre 1 K. 25 f.
Egyes szám ára 10 f.

Kiadja: Az Erdélyi Református Egyház-
kerület „Kálvin Szövetsége“

XII. évfolyam.

Maros-Vásárhely, 1911. március 26.

13. szám

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Marosvásárhely

Ev. ref. templom

A nagy vár-templom

Van-e szükségünk e békességre?

Máté 3. 9.

Nem csak van szükségünk, hanem érezzük is e szükségét. Minden ember érzi ezt. Akármiféle felsőbb hatalmat tisztel az ember, akár bálványt, akár vak sorsot akár valami szellemet, érzi, hogy ezt tiszteléssel, áldozattal meg kell békíteni. Ilyen képzelt istenségeket azonban nem lehet megbékíteni. Aki nem az igaz Istennél, mennyei Atyánknál keresi a békességet, az csak siettetni lelke romlását és növeli lelke háborgását. És ez nem is lehet másképp a következő egyszerű okokból:

1. *Az Isten mindenütt jelenvaló.* Van-e hely a földön, hol Isten nincs jelen? Kénytelen érezni az ember, hogy az Isten, kinek tiszteletét úgy szereti helyhez és időhöz kötni, mindenütt és mindenkor jelen van. Ez a jelenlét nyugtalanít s e nyugtalanságot képzelődéssel, vagy tagadással elaltatni sikerülhet egy darabig, de meggyógyítani nem.

2. *Isten* nemcsak jelen van mindenütt, de *szól is az emberhez.* Sokszor a lelkiismeret által, sokszor az élet eseményeiben, de mily sokaknak szól az ő hírnökei által, az evangélium prédikálása által. Ha valaki megkeményíti szívet mennyei Atyánk szeretetteljes hívogatásával szemben, akármilyen kegyes szokásoknak hódolna is különben, elzárja maga előtt az utat a békességre és üdvösségre.

3. *Isten szent* s mi bűnösök vagyunk. Éppen az a nyugtalanság, mely benne van az emberben, a legnagyobb bizonyossága bűnös voltának. A bűn hatalma a legnagyobb akadálya Istennel való békességünk megszerzésének. Az a tudat,

hogy Isten szent és gyűlöli a bűnt, úgy tünteti Őt fel előttünk, mint aki üldöz és kerget minket, hogy bosszút álljon mi rajtunk és borzasztó büntetéssel sujtson. Ilyen állapotban nem lehet békessége lelkünknek.

Milyen áldás, hogy Idvezítőnk a legnagyobb békességet megszerezte számunkra!

Ki mint vet, úgy arat.

Két jóbarát sétált a mezőn, méregettek földjeiket és igen csodálkoztak.

„Ugyan ki látott már ilyet? ni csupa konkoly; egy szem buza sem termett! No ez érthetetlen dolog!” mondá az egyik.

„De nézd csak az én földemet; itt kóró, ott egy darabon csalán, amott pedig vadrepce nőtt; egész életemben nem láttam ilyen földet.”

Amint így csodálkoznak, odajárul hozzájuk a szomszéd és így szól: „Ugyan szomszéd uram, minek is kellett volna teremnie a kendtek földjén?”

„Buzának, szomszéd uram, buzának; és ime, nézze csak, hogy mi termett, csupa konkoly!”

„Ez tényleg különös, hát kend mit várt?”

„Én lóherét akartam és nincs belőle csak egy szálacska sem.”

Gondolkoztak a földmivesek, gondolkoztak.

„De hallják csak” így szól ismét a szomszéd: „ez másként nem lehetséges, minthogy mikor kendtek vetni mentek, kicserélték zsákjaikat és talán a múlt évi termésből fenn maradt konkolyt vetették a földjükbe.”

„Oh a zsákot nem cserélhettem ki, hiszen egyszem buzám sem volt odahaza.”

„De hát akkor mit vetett kend?”

„Hát konkolyt és pedig jó nagy zsákkal.”

„De hát ember — és rá nézett szomszédjára — elment kendnek az esze?”

„Miért?”

„Még kérdezi?! Hát ugyan ki látott ilyen esztelenséget? Hogy lehetett konkolyt vetni és buzát várni?”

„Hát tudja, én azt hittem, — hogy mikor nem egyszer válogatott magvat vetünk, mégis megterem a konkoly — talán majd ha tiszta konkolyt vetek, buza terem belőle. De nem termett! Kár a munkámért!”

„Bizony kár azért, hogy már olyan vén kend és nincs több esze.”

„Hát kend szomszéd? kend is ebből a hiábavalóságból vetett lóhere helyett?”

„Bizony szintén nem volt lóherém, csak pár szem, így hát kisöpörtem minden szögletet és elvetettem, ami éppen kezem ügyébe esett. Hogy a dolog így végződik, arra persze nem gondoltam.”

„No hát én sem hittem volna, hogy olyan bolondok is vannak a világon, mint kendtek. Ha vevőre akadok, holnap rögtön eladom a földemet, mert nem jó dolog bolondokkal szomszédságot tartani.”

„Annak is vagy több vagy kevesebb volt egy kerékkel, aki ezt írta”, gondold magadban talán, kedves olvasó. „Olyan ostoba emberek, akik nem tudnák, hogy ki mit vet, azt aratja is, nincsenek a világon.”

De ne ítélkezzél oly hamar; talán te is egy vagy közülök. Hiszen ugy lehet te is egész nap haragszol, káromkodol, átkozódol, veszekszel, veted a gonoszság pokoli konkolyát és mégis azt hiszed, hogy ha ezt egész életeden keresztül műveled, ezen a világon is, haláloed után is a szeretet és szentség tiszta buzáját fogod aratni, amelyek nélkül Isten elé lépned nem szabad.

„Ne tévelyegjete! Az istenből nem lehet gunyt üzni. Mert bármit vet az ember, azt fogja aratni is!”

Gondold át, mit vetettél ma; milyenek voltak gondolataid, beszéded, tetteid? Vetettél egész napon, de ha egyszer az majd kinő, talán gyermekeid szívében, talán szomszédaidban, milyen lesz a gyümölcse?

Egyszer Jákob pátriarka, fiatal ember korában megcsalta saját atyját, midőn az már megvakult. Az a mag, amelyet akkor elvetett, évekig a földben feküdt, végre kikelt. Midőn már öreg volt és nem látott, tiz fia nyomorultul megcsalta.

Dávid, a nagy király elcsábította barátjának feleségét és megölette annak férjét, saját jó barátját. Az elvetett mag kikelt. Fiai paráznák és gyilkosok voltak.

Volt egyszer egy fősvény, ki folyton csak kuporgatott és vetette a fősvénység magvát. Megöregedett, azután szélütés érte, csak romja maradt a régi embernek. Akkor a fia vette kezébe a birtokot és olyan zsugori lett belőle, hogy maga sem lakott jól, apját pedig éhen halatta.

Egy atya iszákos volt, egy azok közül, akikre azt mondja a világ, hogy mértékletesek. Vezette a szeszes italok iránt való szeretet, míg az ki nem kelt. Fiai már utca hosszát tántorogtak és méregették annak szélességét, míg unokái minden árkot, minden pocsolyát, sőt börtönt ismertek; mert alig hogy kiszabadultak, a csendőrök ismét keresték őket.

Ezer meg ezer példát lehetne felhozni arra, hogy ki mint vet, úgy arat. Aki egész életén át szeretetet vetett Isten és az emberek iránt, egyszer majd örökké fogja Isten szeretetét aratni.

Csodálkoztok azon, hogy a világ olyan rossz? Ne csodálkozzatok! konkolyt vetettek, nem teremhet belőle buza, mert „bármit vet az ember, azt fogja aratni is.” Csupán csak egy út van arra, hogy kikerüld annak aratását, amit már eddig is vetettél: az Úr Jézus Krisztus azért jött-e világra, hogy Ő arassa azt, amit te vetettél. Azért kellett neki vérét ontania a keresztfán, hogy ha te még ma megbánod bűneidet és megtérsz, kikerüld nyomorult vetésednek keserves aratását. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adá, hogy minden aki hiszen Ő benne, el ne veszzen, hanem örök életet vegyen.

De ha nem hiszel neki, nem akarod Őt elfogadni, mint Megváltódat, úgy

mégis csak te leszel az arató, s ha nem is életedben, de haláloed után eljő az aratás és „aki igazságtalanságot vet, szenvedést fog aratni“ még pedig örökre.

ISTEN IGÉJE

Elmélkedés a bűnbánatról.

Ef. 2, 4.

Nagy áldás számunkra a bűnbánat, Istennek munkája az mi bennünk. Isten gazdag levén az irgalmasságban, nem engedhetette, azt, hogy a mi sziveink teljesen elfásuljanak a bűnben, de felruházott bennünket azon szent vágyakozás lelkével, hogy elforduljunk a mi bálványainktól, és minden utálatosságtól elfordítsuk a mi orcáinkat. Örök vigasztalás rejlik a bűnös emberiségre nézve az apostol ama szavaiban: Isten titeket megelevenített, mikor a vétkekben és bűnökben meghaltatok volna. Mikor a vétkekben meghaltunk volna, miniket is együtt megelevenített a Krisztussal, kinek kegyelméből tartattatok meg.

Nekem sem kell tehát elvesznem az én bűneimben; nekem is meg lehet hát állanom az én Istenemnek trónja előtt, ha megváltó Uram elégtévő érdemét hittel elfogadva, megtérek.

Nem szabad soha elfelejtenem, hogy bűnbánat nélkül nincs keresztyénség, hogy az minden komoly vallásosságnak kezdőpontja. Keresztelő János, mikor, mint az Ur előhírnöke, prédikál vala Judeának pusztájában, ezt mondja vala első szavában: térjetek meg! Maga az Ur, kilépvén tanítói pályára, ugyanezen szavakkal kezdi meg prédikációit. És Péter apostol, hogy első keresztyén pünköst-ünnepi nagy beszédével megalakíthassa a hivek gyülekezetét, az idvesség utjai után tudakozódó nagy hallgatóságnak ezt a tanácsot adá: térjetek meg! Vagyis Keresztelő János, Krisztus Urunk és Péter apostol egyformán azt tartják a keresztyén élet kezdetének. ha a bűn gyermeke bánatot érez elkövetett bűnei miatt; ha mélyen érzi, hogy azokkal Istent bántotta meg, és ha szentül elhatározza magában, hogy elfordulva a gonoszság

utairól, Istennek tetsző, szent életet foglalni ezentul.

Van igaz bűnbánat, mely idvességet szerez. és van olyan csalárd bánkodás, mely az elkövetett bűn kedvetlen következményei miatt szomorodik, és amely aztán halált is okoz. A szentírás telve van ezek példáival.

Imé Péter megbánta bűnét, hitt az ő Mesterében és kegyelmet nyert az Urtól; Judás megbánta az ő dolgát, kétségbe esett és elnyerte gonosz tette jutalmát. A keresztfán szenvedő gonosztevő beismervén, hogy ő cselekedetének méltó büntetését veszi, a paradicsom boldogságát nyeri jutalmul, míg a szívtelen gazdag, csak a pokol kínjai közt ébredvén bűnös volta tudatára, örök kárhozattal büntettetett.

Óh Atyám, küldd le hozzám Szentlelked áldó, tisztító erejét, hogy én, nem csalva meg magamat, igaz bűnbánattal teljek el. Hadd vessem el a sötétségnek cselekedeteit, s hadd öltözzem föl a világosságához illendő öltözetbe! Segíts, én Istenem, hogy áron is megvégyem az alkalmatosságot, mely által te előltesd, irgalmadból, kegyelmedből, bűnbocsánatot nyerhetek.

KALVIN-SZÖVETSÉG

Meghívó.

A marosi egyházmegyei Kálvin-Szövetség f. évi április 1-én, d. e. 10 órakor kezdődőleg Marosvásárhelyen, a ref. kollégium disztermében közgyűlést tart.

Tárgyak: I-ső nap (ápril 1. szombat).

1. Ima: tartja Benedek Dénes makfalvi lelkész, az egyházmegyei Kálvin-Szövetség elnöke.

2. Elnöki megnyitó: tartja Csontos Olivér egyházmegyei gondnok, az egyházmegyei Kálvin-Szövetség világi elnöke.

3. Előadást tart: Dr. Ravasz László kolozsvári ref. theol. tanár, az egyházkerületi Kálvin-Szövetség egyh. titkára.

4. Az Evang. Ker. Ifjúsági munkáról értekeznek Phildius Keresztély úr (Bernből) az Evang. Ker. Ifjúsági Egyesületek világ-szövetségének titkára és Megyericsy Béla

budapesti h. lelkész az Ev. Ker. Ifjúsági Egyesületek magyarországi osztályának titkára.

5. Indítványok és jelentések: Előadó Tóth László ny. karácsonyi lelkész, az egyh. m. Kálvin-Szövetség egyh. titkára.

6. Záró-imát tart: Tóthfalusi József marosvásárhelyi lelkész, az egyh. m. Kálvin-Szövetség egyh. alelnöke.

Este 8 órakor a marosvásárhelyi református leányiskola műsoros táncestélye a Trassylvánia nagytermében.

II-ik nap (ápril 2. vasárnap).

D. e. fél 10 órakor ünnepi istentisztelet a várbeli nagytemplomban. Az istentiszteletet végzi Megyericsy Béla budapesti ref. h. lelkész, az Ev. Ker. Ifjúsági Egyesületek magyarországi osztályának titkára.

D. e. 11 órakor a ref. kollégium disztermében a marosvásárhelyi ifjúság konferenciája, amelyen előadást tart Philidius Keresztély úr és Mngyericsy Béla úr.

Felkérjük lelkész atyánkfiait, hogy az egyidejűleg küldött meghívókat, azok tartalmát egyházközsegeik tanítóival, világi vezetőivel idejekorán közöljék s őket a részvételre megnyerni sziveskedjenek. Súlyt helyezünk arra, hogy úgy egyházmegyénkből, mint a szomszédos testvér egyházmegyékből az ifjúsági egyletek, dalkarok, szóval ref. egyháztársadalmi intézmények képviselői és kiküldöttei minél nagyobb számmal jelenjenek meg (legalább ápril hó 1-re, szombatra). Esetleges jelentkezéseket Tóthfalusi József lelkészhez, Marosvásárhelyre kérünk.

Marosvásárhely, 1911. március 22.

Csontos Olivér az egyházmegyei Kálvin-Szövetség világi elnöke, Benedek Dénes az egyházmegyei Kálvin-Szövetség egyházi elnöke, Tóth László az egyházmegyei Kálvin-Szövetség egyházi titkára.

MI UJSÁG?

■ ■ ■

Olvassuk rendszeresen a Bibliát!

(Utmutató a Biblia olvasásához)

Józsue.

1911. március 27. Hétfő. Józsue nevelése.
II. Móz. 24 : 12—18. 28. Kedd. Hit és hűség.

IV. Móz. 14 : 6—10. 29. Szerda. Az ütközet.
Móz. 17 : 8—13. 30. Csütörtök. A bíró.
Józsue 7 : 10—13. 31. Péntek. A vezető.
Józsue 4 : 11—14. Április. 1. Szombat. Hűség.
Józsue 9 : 19. 2. Vasárnap, Józsue.
Józsue 1 : 1—11. (Fogadástételi óra.) Mit tanulhatunk Józsuetől? Szólj hitéről, bátorságáról, hűségéről.

ERŐSS LAJOS püspök

1857 márc. 2—1911. márc. 25.

Váratlan gyász hirt közlünk. Lapunk zártakor értesültünk arról, hogy *Eröss Lajos*, a tiszántuli egyházkerület püspöke nincs többé. Hirtelen szenvedés rohanta meg és gyors elmulás vetett véget áldásos életének. Elhunyt, sikerdus működés és nagy várakozást keltő jövő küszöbén. Eröss püspök betegsége váratlanul jött, halála pedig épen megdöbbentett. Betegsége péntekig teljesen normális volt, láz nem mutatkozott. Pénteken délelőtt azonban 39 fokra szökött fel a test hőmérséke s az érverés 114-re. Délután a beteg már időnként elvesztette eszméletét. Este 9 órakor vigasztalan volt a helyzet, szombaton reggel 4 órakor bekövetkezett a vég. Ott voltak a család tagjai és a család barátai. Az egyházkerületi elnökség a temetés ügyében az elhunyt végakarata szerint intézkedett. Ez a végakarata szóról szóra így hangzik: „Sirfeliratom ez legyen: A. B. F. R. A. *Eröss Lajos* a theologia doktora, előbb kémeri, földesi, püspökladányi református lelkész, később a rendszeres theologia tanára Debrecenben s végre a tiszántuli református egyházkerület püspöke s mint ilyen debreceni lekipásztor. Született 1857. március 2. (Darvason, Biharmegyében) meghalt: 19 . . . I. Korinth. 15. 20—50. Megmásíthatatlan és semmiképen el nem magyarázható, a hozzám tartozók előtt számtalanszor említett s itt is hangsúlyozott akaratom az, hogy ne Debrecenben, hanem a püspökladányi református temetőben temettessem el abban a sírban, ahol boldogult első feleségem hamvai nyugosznak. Temetése a lehető legegyszerűbb legyen; mondjon felettem egy 10 percre tartó imádságot a debreceni nagytemplomban a püspökladányi református lelkész (de imádság legyen

az a nagy Istenhez s ne afféle okoskodás, aminővel egy idő óta szemkáprázatba ejtik az embereket!). Több és másféle beszédet nem akarok. Gyászruhát és divatos fátyolokat én érettem senki is egy pillanatig se viseljen; hasztalan koszorukra ne költjön. Így legyen! Ez az akaratom és mindekitől elvárom, hogy azt tiszteletben tartsák. A szentháromság egy Isten nagy nevében.

— **A francia egyházi és világi lapok** egyhangú elismeréssel szólnak Claparéde „Les Voix Magyares“ c. művéről s arról az összeköttetésről, mely a Kálvin-jubileumi látogatás alkalmával jött létre a magyar és francia ref. egyházak között. A „L'Essor“ c. lausannei lap így ír: „A magyarok látogatása alkalmával megtudtuk, hogy a kálvinizmus középponti és leghitelesebb tüzhelye Magyarország. Az ismertetés a magyar ref. egyház intézményeiről, képviselőiről egy remek, gondosan kiállított és szépen illusztrált kötetet alkot.“ A „Journal Religieux“ c. neuchâteli lap írja: „E munka célja, hogy szorosabbra fűzze azokat a kétségtelenül régi, de ma nagyon vékony szálatokat, melyek minket magyar hitsorsosainkkal összekapcsolnak. Azt hisszük, hogy sok ember számára, akik eleinte vállukat vonogatták, e kötet kijelentés számba fog menni.“

A „Le Christianisme“ párisi lap így emlékezik meg a műről: „A magyar ref. egyház, mely Európa legjelentékenyebb és mégis legkevésbé ismert kálvinista egyháza, a jubileumi ünnepélyen való tömeges részvételével azt az óhaját fejezte ki, hogy ki akar lépni abból az elszigeteltségből, amelyben eddig élt és fel akarja ujítani testvéreivel az összeköttetést, amely mindkét félre épügy, mint a protestantizmus egyetemes érdekére, csak előnyös lehet. Claparéde úr könyve megőrizte számunkra a magyarok ezen részvételének emlékezetét.“

Hasonló elismeréssel irnak a műről A „La Gemaine Littéraire“, „La Patrie Suisse“, „Semaine Religieuse“ c. lapok is.

— **Helyesen látni** nagy feladat, nem könnyű dolog. Amint egy német lelkész (Lohmann) mondja: „Az egyik a hullámokat látja és elmerül, a másik Jézust látja és a szél s hullámok dacára is biztos léptekkel halad előre. Az egyik azt véli, hogy kísértetet lát, a másik Jézust pillantotta

meg. Az egyik fellegrákokat lát, amelyek romba dőlnek és azután sir a csalódások és eltemetett reménységek felett, a másik az Örökkévaló várát látja maga előtt. A gonosz azon igyekszik, hogy tekintetünket saját magunkra irányozza és így elcsüggeszzen; az Isten lelke azon munkálkodik, hogy szemünket az Ur Jézus és az Ő dicsősége látására megnyissa. Ne a viharteljes felhőket nézd, hanem nézz azokon túl; ne a magad szenvedéseit, a magad nehézségeit s a magad togyatékosságát, hanem az Ur szeretetét, az Ő hűségét, az Ő hatalmát, az Ő kegyelmét. És pedig nézz szivednek szemével.“

— **A Brit- és Külföldi Bibliaterjesztő Társaság** 106 évi fennállása alatt mintegy 310 millió koronát adott ki nemes feladatának teljesítésére. A múlt évben 1100 Biblia-árust foglalkoztatott s 5 és fél millió koronát fordított az Istenigéje szolgálatára. E kiadásnak csak $\frac{1}{3}$ -a térült meg a könyvek árából, a $\frac{2}{3}$ részét önkéntes adományokból és kegyes hagyományokból fedezik. Jelenleg 424 különböző nyelven terjesztik a könyvek könyvét. Ugy-e, valóban keresztyén munka ez? Szeretnél-e te is részt venni benne? Ha igen, küld be adományodat, bárminő csekély is legyen az, a Bibliaterjesztő Társaság magyarországi főraktárába (Budapest IV., Deáktér 4).

— **Különös növényt** figyeltek meg Dél-Amerika síkságain. Ha nedves talajra talál, ott lebocsátja gyökereit s egy ideig üde, zöld színben diszlik. De csak addig, míg a hely ki nem szárad. Akkor kihúzza gyökereit a földből, összegömbölyödik s a szél tova gurítja, míg megint nedves helyre érkezik, hol ismétlődik az egész folyamat. Így vándorol ez a növény meg-meg állva, ahol egy kis vízre bukkan, míg az is ki nem szárad; s végül kóborlása után egy gomolyag száraz gyökér és levél marad belőle. — Növénynek még megjárja ez. De hány ember van, kinek egész életrajza összefoglalható ugyanezekbe a szavakba? Hontalan bolyongás, melyet itt-ott a világ muló örömei váltanak csak fel s a vége sivár, kegyetlen halál. Mert nem ismerik Jézus Krisztust . . .

— „Erő és Egészség“ címmel új folyóirat indult meg Budapesten (melyből mutatónba közöljük mai lapunkban a téli sportról szóló cikket). Amilyen figyelmet érdemel az embernek ama két legfőbb kincse, melytől címét vette a folyóirat, olyan figyelmet hív ki magának maga a folyóirat is a magvas tartalmával és magas színvonalával. Ahogy az egészség nagy problémáját fejtegeti, meglepően újat tud mondani ezen legősibb tételről is. A betegségek keletkezéséről sorozatos előadást tart; a vakbélgyulladásról, vesebajról, hastífuszról terjedelmes tanulságos cikket közöl, amely után a kolera elleni gyakorlati védekezés és a keleti pestis szakszerű, illusztrált ismertetése fog következni. Érdekesekek az értesmeszesedéssről és elhújasodásról, a tápszerek élettani hatásáról szóló fejezetek. A higienia tárházából nyújtott apró tudnivalók, a higienikus konyha ételreceptjei és az „Orvosi tanácsadó“ üzenetei sok olvasót érdemelnének. — A folyóiratot dr. Zelenyák János országgyűlési képviselő, lekéri plébános szerkeszti és adja ki. Nevét a gyógynövények kultiválásával, azok természetének népszerűsítésével sokak előtt tette már ismertté. Munkatársai közt felsorolhatók az ország minden részéből egyetemi tanárok, orvosok és a természetes gyógymód nagytekintélyű bajnokai. A mindenképpen értékes folyóiratból havonta két testes füzet jelenik meg; ára egész évre csak 8 korona, valóban arra törekedvén, hogy népszerű és százezreknek hasznos tudjon lenni! Mutatványszámot készségesen küld a kiadóhivatal Budapestről (II. ker., Fő-utca 32. sz.)

HETI SZEMLE

■ ■ ■

Mi hír a politikában? A politika ritkán mutat olyan csendes képet, mint most. A képviselőházban úgy, mint a főrendiházban nagy nyugalom honol és minden különösebb vagy hevesebb vita nélkül folynak a tárgyalások, amelyekben az utóbbi napokban a nemzeti ünnep és Kossuth Lajos halálának évfordulója miatt most egy kis szünet is állott be. A politikusokat inkább

a jövőbeli tárgyalások foglalkoztatják és minden párt a véderőjavaslatoknál bekövetkezendő erősebb vitára készülődik.

A jövődö trónörökös házassága. A sajtó egy része, ha nincsenek érdekes hírei; rendszeresen kitalál valamit, hogy olvasói érdeklődését felkeltse, vagy kíváncsiságát kielégítse. Így legutóbb azt a hírt olvashattuk, hogy Károly Ferenc József főherceg, a leendő trónörökös nőül fogja venni a német császár leányát. A hír bejárta az egész világ sajtóját, végül pedig kiderült, hogy egy szó sem igaz az egészszöböl.

Amerikai levél. Hozzá vagyunk szokva, hogy mindig elszomorít. Megint jött egy, amely azonban örömet hoz. Arról értesítenek bennünket idegenbe szakadt honfitársaink, hogy megalakul Amerikában nemsokára az első magyar szövetezet. A levélben azt írják, hogy a szövetezetben nem lesz italmérés, mert úgy is az ital az átka az amerikai magyarnak. Mennyire sülyed, milyen rossz híre és sora van ott a magyarnak, azt csak az ilyen őszinte levelek bírják leírni. Ebben is életképet látunk, amely föltárja a magyarság helyzetét Amerikában. Átadjuk a szót nekik, akik már megelégtették véreik sülyedését:

„A magyarság nagy csapása itt az, hogy többet iszik, mint otthon. Az egyik kis Delray városkában, mely ma már Detroit, Michigan állambeli nagy városba olvadt, 40 magyar korcsmáros élösködik a magyarokon. Minden 20 magyar család eltart egy korcsmárost családotstul, söt vagyont is ad neki. Youngstownban minden 123 lélekre esik egy korcsma. A legtöbb államban 5000 koronába kerül a korcsmajög s ha a korcsmárosok emellett mégis megélnek, söt meggazdagodnak, azt csak úgy lehet megmagyarázni, hogy izzasoráskodnak az itallal.“

Felkérjük olvasóinkat, hogy ajánlják és terjesszék a Vasárnapot.

Jakab, a kis hajósinas.

(Folytatás.)

Ujra meg újra emlékébe hoztam e szép helyeket: „Mert úgy szereté Isten a világot, hogy az ő egyetlenegy szülött Fiát adná, hogy minden, valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök életet vegyen.“ (Ján. 3. 16); továbbá: „Igaz beszéd ez mindenképpen, melyhez ragaszkodjunk: Hogy a Krisztus Jézus jött e világra, hogy a bűnösöket megtartaná, kik közül első én vagyok.“ (1. Timoth. 1. 15.) De csak a mellett marad, hogy nem hiheti. Nem akar imádkozni... és nem is üdvözülhet. Mítető legyek szegény Vilmosmal?

— Kedvesem — szóltam Jakabhoz — csak el ne csüggedj! Térj vissza hozzá egész bátran! Csak olvasgass neki továbbra is Bibliából és emlékeztess Krisztus Urunk gyönyörű mondásaira. Magam is rögtön a beteg mellett leszek s imádkozom vele együtt.

A kis hajósinas megnyugodva, vigasztaltan távozott szobámból. Én magam nagy fáradsággal keltem ki ágyamból, felöltözököttem s elvándorogtam odáig, hol a szegény, beteg Vilmos felegyenesedve ült függőágyában. Szinte megrettentem, mikor megláttam. Arca eltorzult és halotthalvány volt. Szemei mélyen beestek. Kéble nehéz harcot vívott a halálfélelemmel. A szerencsenő, Emma és a kis inas ott térdeltek ágya előtt. Jakab éppen egy imádságot olvasott érte. Majd becsukta a könyvet, félretette és elkezdett magától imádkozni... fejből-e, vagy szive teljességéből?... „Irgalmas, kegyelmes Isten, tekints e haldokló emberre! Szive mélyéből eseng bűnei bocsánata és kegyelmed után, ha szinte kérelemmel nem is járul érte elédbe.“

— Óh, szivem mélyéből! — jajdult fel szegény matróz, hangjában oly nagy szivgyötrelme volt, akkora borzalom a halál keserűségétől s a jövőndő ítélet félelmétől, hogy ereimben szinte megfagyott a vér.

— Óh, könyörülj mennyei, szerető, édes atyám! — könyörgött tovább a kis hajósinas — hiszen azért küldéd Krisztus Urunkat, szeretett fiadat e világra, hogy el ne vesszenen a benne hívők, sőt örök életet nyerjenek. Bocsásd meg szegény Vilmos vétkeit is a Krisztus érdemeért!“

Itt megállapodott a kis imádkozó, kényörögőn nézett a beteg arcára, mintha mondotta volna neki: „Emeld fel hangod imára“, de az csak gyötrelmes és borzalmas tekintetet vetett rá. Jakab tehát még hangosabban és bensőbbben folytatta: „Szerelmes Fiad értünk halt kereszt kinhalált. Érette könyörülj szegény Vilmoson! Krisztus, Isten báránya, ki felveszed a világ vétkeit, könyörülj szegény Vilmoson és adj nekie békességet. Nincs másban, csak kegyelmedben reménysege. Ajándékozd meg kegyelmeddel és békességeddel!“

— Nincs... nincs reményem! — kiáltott üvöltve a szegény matróz, s valódi halálfélelem hánytá-forgatta ide-oda ágyában.

„Könyörületes Üdvözítő! — imádkozott tovább a kis hajósinas. — Azok keresésére, üdvözítésére jöttél, kik elvesztenek, óh, ne felejtkezz el szegény Vilmos üdvözítéséről sem. Tekints egeidből a szegény betegre. Óh halld meg sóhaját, kiáltozását. Hiszen máris a halálé.“

— Óh, igen a halálé... a halálé! — ordította szegény Vilmos. „Én uram, Üdvözítőm, — folytatta tovább Jakab — hisz' te nem kívánod a vétkes halálát, sőt inkább, hogy megtérjen nyerje az életet. Hisz' senkit sem taszítasz el magadtól, sőt irgalmadra számíthat, aki csak hozzád fordul. Mi nem tudunk szegény betegen segíteni... és ő maga is jó, tehetetlen magával. Óh, segíts te rajta, édes Üdvözítő!“ „Jövel! segíts, én Istenem!“ fohászkozott ágyán az igen szorongó.

(Folyt. köv.)

Olvassuk és terjesszük a Vasárnap egyháztársadalmi képes hetilapot.

Fizessen elő
a Vasárnapi Ujságra!

A
**VASÁRNAPI
UJSÁG**

a legrégebb, legkedveltebb
illusztrált hetilap.

ÖTVENNYOLCZADIK ÉVFOLYAM

Szerkeszti HOITSY PÁL.

Előfizetési ára: egész évre 20 korona,
félévre 10 korona, negyedévre 5 korona.

Mutatványszám ingyen.

Előfizetéseket elfogad

a „Vasárnapi Ujság” kiadóhivatala

(FRANKLIN-TÁRSULAT)

Budapest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

**MAROSVÁSÁRHELYI KÖZ-
HASZNUTAKARÉKPÉNZTÁR**

Maros-Vásárhely
Szentgyörgy-utca 18
Saját ház

Közművelődési és jótékony
célokat szolgáló pénzüintézet

Hirdetések

felvételnek a
kiadóhivatalban

Kalvineum

mű- és könyvnyomda r.-t.
Telefon 299

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Marosvásárhely, Széchenyi-tér 50. szám